

Arrest

nr. 95 616 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. DE FABRIBECKERS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Karnal, Haryana. U bent een Sikh. U bent weggevlucht uit India omwille van een relatie met een Hindoe meisje, (A.). Zij werd zwanger. Jullie zijn even naar Delhi gegaan, maar keerden kort daarna terug naar jullie ouderlijke huis. De volgende ochtend werd u opgebeld door een vriend die zei dat (A.) alles had opgebiecht aan haar ouders. U werd gewaarschuwd dat men u zocht op school en later ook bij u thuis. Uw moeder deed alsof ze niet wist waar u was en later vertelde u alles wat er was gebeurd. Uw vader en oom werden op de hoogte gebracht en u kreeg het bericht dat u beter naar Delhi naar uw oom kon gaan. Men vond het geen goed idee om in India te blijven en u werd naar het buitenland gestuurd.

Op 1 januari 2010 kwam u aan in België. Op 7 augustus 2012 werd u opgepakt wegens zwartwerk en overgebracht en vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Vottem. Op 30 november 2012 diende u dan bij de bevoegde instanties een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u zeer laattijdig asiel heeft aangevraagd in België. U bent immers sinds januari 2010 in België, doch heeft u op dat moment nagelaten om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen. U hiernaar gepeild, stelt u dat uw vriend u verteld had dat asielaanvragen 'moeilijk' worden geaccepteerd en er andere zaken zijn die belangrijk zijn, daarom hebt u nagelaten een aanvraag in te dienen (CGVS, p.3). Bovendien blijkt ook dat u na uw vasthouding in het Centrum voor Illegalen te Vottem aanvankelijk geen aanstalten maakte om asiel aan te vragen. Pas drie maanden nadat de beslissing genomen werd om u vast te houden en een repatriëring was voorzien, diende u te Vottem uw asielaanvraag in. Uit bovenstaande gegevens blijkt dan ook duidelijk dat u niet van plan was om asiel aan te vragen in België waardoor de door u aangehaalde asielmotieven reeds ongeloofwaardig geacht kunnen worden. Immers, mocht u van mening zijn een vrees in de zin van de Conventie te lopen dan kan er toch van worden uitgegaan dat u onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, na uw aankomst in België alles in het werk zou hebben gesteld om asiel aan te vragen en de vaststelling dat u dit, zonder hiervoor een valabele reden te kunnen aanreiken, hebt nagelaten ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Het ongeloofwaardig karakter van uw motieven wordt nog verder onderstreept door volgende vaststellingen. Zo is het helemaal niet logisch dat u uw land zou ontvlucht zijn omwille van een relatieprobleem, maar dat u nooit in uw eigen land naar oplossingen gezocht zou hebben. U gevraagd of u de hulp van de politie had ingeroepen, stelde u slechts dat de andere familie rijker is en dat men in India altijd de kant van de vrouw kiest (CGVS, p.5). Dit zijn echter geen valabele argumenten in de context die u schetste, namelijk de vrees om gedood te worden. Er kan verondersteld worden dat u vooreerst alles ter plekke in het werk zou stellen om tot een oplossing van het conflict te komen en op zijn minst een poging zou doen uw autoriteiten te hulp te roepen. Ook uw afwachtende houding tijdens uw verblijf bij uw oom wekt verbazing. Immers u gevraagd of er in deze vier maanden iets is gebeurd om tot een oplossing te komen, komt u andermaal niet verder dan te stellen dat u zelf niets gedaan hebt en dat uw ouders u zeiden dat het uw schuld was en dat u moest wachten en luisteren naar hen. Hier blijkt niet eens uit dat u effectief de moeite heeft gedaan zich te informeren hoe het er aan het thuisfront aan toeging (CGVS, p.6). Bovendien lijkt u vier maanden probleemloos in Delhi gewoond te hebben bij uw oom (CGVS, p.6). U dan ook gevraagd waarom u ondanks het uitblijven van problemen dan toch naar het buitenland vertrokken bent, stelde u slechts dat u moest vertrekken van uw oom en dat de broers van (A.) u 'misschien' al gevonden hadden in Delhi, een antwoord dat, en dat hoeft geen betoog, niet kan overtuigen (CGVS, p.6-7).

Omwille van de bovenstaande observaties kan er geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven die hun oorsprong kennen in India en bijgevolg kan u nog de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en "het principe volgens hetwelke de bestuursautoriteit een uitspraak moet doen met kennis van alle relevante elementen van de zaak" schendt.

Verweerder hield volgens hem geen rekening met het feit dat zijn vervolging verband hield met de interreligieuze relatie met en zwangerschap van A. Verzoeker voegt algemene informatie bij het verzoekschrift en betoogt dat hieruit blijkt dat zijn land wordt gekenmerkt door een gebrek aan tolerantie en discriminatie ten opzichte van zulke relaties, dat de overheid machteloos is om de jongeren hiertegen

te beschermen en dat de pers talrijke inbreuken meldt op de fysieke integriteit van personen die volharden, vooral in landelijke gebieden zoals de provincie Haryana, waarvan verzoeker afkomstig is.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker heeft blijkens de stukken van het dossier zeer laattijdig asiel aangevraagd in België. Ondanks dat hij reeds sedert 2010 in het land vertoeft, liet hij na om bij zijn binnenkomst in België, kort na deze binnenkomst of zelfs maar enige tijd later asiel aan te vragen. Wanneer hiervoor een verklaring werd gevraagd bij het CGVS, antwoordde verzoeker dat een vriend hem twee jaar geleden vertelde dat het 'moeilijk' was om een asielaanvraag te accepteren en voegde hij op laconieke wijze toe: "*er zijn andere zaken die belangrijk zijn*" (administratief dossier, stuk 3, p.3). Ook wanneer verzoeker op 7 augustus 2012 werd betrapt op zwartwerk, een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod ontving en werd overgebracht naar een gesloten centrum, liet hij na asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 6). Hij talmde vervolgens nog gedurende verscheidene maanden en tot op het ogenblik dat de repatriëring naar zijn land van herkomst nakende was alvorens uiteindelijk, slechts nadat hij werd ingelicht over de op 4 december 2012 op handen zijnde repatriëring, een asielaanvraag in te dienen op 30 november 2012 (*ibid.*; administratief dossier, stuk 7). Verzoekers voormelde houding is kennelijk onverenigbaar met de beweerde vrees voor vervolging in zijn hoofd. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker jarenlang naliet dit te doen, hiermee zelfs nog maandenlang talmde nadat hij werd betrapt op zwartwerk, het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en werd opgesloten in een gesloten centrum en vervolgens slechts asiel aanvroeg nadat hem werd meegedeeld dat hij enkele dagen later zou worden gerepatriëerd ondergraaft op zich reeds op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging.

Verzoekers algehele geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van zijn beweerde relaas wordt daarenboven ondermijnd doordat hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt inzake de door hem gevolgde reisweg naar België en op deze manier weigert op deze reisweg een duidelijk zicht te verschaffen. Hij stelde immers per vliegtuig vanuit zijn land van herkomst naar Europa te zijn gereisd, doch brengt ter staving van deze beweerde vliegreis niet het minste begin van bewijs bij. Bovendien kon hij niet preciseren hoeveel zijn oom voor zijn reis zou hebben betaald. De naam van de smokkelaar, die hem nochtans vergezelde naar Europa, kon hij evenmin verstrekken. Verder kon hij niet de minste toelichting geven omtrent het paspoort dat voor zijn reis zou zijn gebruikt en hield hij voor dat hij dit nooit zag. Met welke vliegtuigmaatschappij hij zou hebben gereisd kon verzoeker ook niet aangeven (administratief dossier, stuk 5, verklaring, nr.35-36).

De geloofwaardigheid van het asielrelaas komt nog verder op de helling te staan doordat het geenszins logisch en aannemelijk is dat hij zijn land zou zijn ontvlucht zonder aldaar ook maar enige poging te hebben gedaan om een oplossing voor zijn probleem te zoeken of bescherming te bekomen.

Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker, alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn land te verlaten, alles in het werk zou stellen om tot een oplossing te komen in zijn eigen land en aldaar de interne beschermingsmogelijkheden uit zou putten, minstens dat hij daartoe toch enige poging zou ondernemen. In dit kader is verzoekers afwachtende houding tijdens de vier maanden die hij nog bij zijn oom verbleef uiterst bevreemdend, te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich tijdens deze periode zelfs niet de moeite zou hebben getroost om zich te informeren over hoe het er aan het thuisfront aan toeging (administratief dossier, stuk 3, p.5-6). Bovendien ondervond verzoeker tijdens deze vier maanden in Delhi niet de minste problemen, bleek hij over geen concrete en objectieve aanwijzingen te beschikken dat hij aldaar daadwerkelijke problemen riskeerde en kan zijn hypothetische verklaring over waarom hij desondanks vertrok naar het buitenland niet overtuigen (*ibid.*, p.6-7).

Verzoekers verwijzing naar de bij het verzoekschrift gevoegde algemene informatie kan de nalatigheid om in eigen land oplossingen te zoeken of bescherming te vragen geenszins verklaren. Uit deze informatie blijkt immers niet dat in zijn land geen oplossingen of bescherming voorhanden zouden zijn. In tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit deze informatie dat de mate waarin interreligieuze relaties worden getolereerd regionaal erg verschilt en dat interreligieuze koppels die problemen kennen met hun familie of dorpen de mogelijkheid hebben om te verhuizen naar verstedelijkte gebieden, waar er meer tolerantie heerst en interreligieuze relaties niet uitzonderlijk zijn, waar zulke koppels kunnen opgaan in de massa en hun relatie niet snel zal worden ontdekt en waar het, zelfs indien hun relatie wordt ontdekt, weinig waarschijnlijk is zij daardoor ernstige moeilijkheden zouden kennen. Voorts bieden verschillende regionale regeringen in verzoekers land bescherming aan interreligieuze koppels, kunnen dergelijke koppels bescherming vragen aan de staatstribunalen en wordt aan hen vaak politiebescherming geboden. Ten aanzien van verzoekers provincie, Haryana, dient meer in het bijzonder te worden vastgesteld dat uit de door hem bijgebrachte informatie blijkt dat de lokale regering aldaar beschermingshuizen voor interreligieuze koppels bestuurt waarin koppels hun toevlucht (kunnen) zoeken. Tevens blijkt hieruit dat de politie in Haryana wel degelijk optreedt wanneer interreligieuze koppels worden bedreigd of op een andere wijze slecht worden behandeld. Verder ontving de politie in Haryana van de rechter het bevel om geen klachten te registreren waarin koppels die tegen de wil van hun familie trouwen worden gevisieerd en worden beschuldigd van ontvoering.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker voert geen argumentatie over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS